

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΤΥΨΑΝΕΛΗ

Πλάνητες και Πένητες

Πόσο μόνος μπορεί να νοιώσει κανείς, πόσο άχρηστος, απογοητευμένος, περιπλανώμενος μετά τόσα χρόνια δουλειάς και προσφοράς; Πρόσφυγας στον ίδιο του τον τόπο με την γεύση της αποτυχίας στην ψυχή του;

Το παιδικό μας τραύμα το έχουμε ξεπεράσει και η καταπληξία που εφαρμόζεται παντού στην κοινωνία και την υγεία δεν μας τρομάζει... ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ. Όμως το παιδί με το γρατζουνισμένο γόνατο, μάζεψε τα σύνεργα της δουλειάς (σωματικής και ψυχικής) και ξεκίνησε για άλλη γη. Αυτό μας γεμίζει πόνο...

Όπως πόνο μας γεμίζουν αυτοί που υπονομεύουν καθημερινά την δημοκρατία, ασελγούν καθημερινά πάνω στα δικαιώματα των ανθρώπων. Αποθρασύνονται μπροστά σε μία κοινωνία επαιτών και άνεργων, νέων με ψαλιδισμένα όνειρα, ανθρώπων που οδηγούνται σε αυτοκτονία από απόγνωση και οικονομικό μαρασμό.

Υποθάλπουν την αμορφωσιά, επιβραβεύουν την κοινωνική καθυστέρηση και τον σκοταδισμό. Πόνο μας γεμίζει γιατί μας στέλνουν στον μεσαίωνα, όχι μόνο τον εργασιακό, αλλά και πολιτιστικό, πολιτισμικό, μεσαίωνα ανθρώπινων αξιών και έκπτωσης ιδεολογιών.

Πονούμε για την προβολή και την τάση επικράτησης, φασιστικά οργανωμένων συμπεριφορών, τον καθημερινό δηλητηριασμό της κοινωνίας με την ξενοφοβία και τον κοινωνικό ρατσισμό.

Πονούμε για τον καθημερινό βιασμό της ψυχής μας και της ζωής μας με αποτρόπαιες, φρικιαστικές ενέργειες, για τη διαστρέβλωση και παραχάραξη της αλήθειας, κακοποίηση της κριτικής σκέψης, για την τάση επικράτησης της κρατικής προπαγάνδας, για τον γκαϊμπελισμό που μεθοδικά εξυφαίνεται καθημερινά, σε υπουργικά στελέχη.

Και η διεθνής άρχουσα τάξη με τους ντόπιους υπηρέτες της πλέκει συνωμοτικά τον ιστό της και ρίχνει στάλες δηλητήριο στις ψυχές μας. Και μείς, πλάνητες και πένητες, μέσα σε μια μεταβατική σχέση με τους γύρω μας και με το σύστημα εξουσίας, άλλοτε με σιωπές επιθετικές, ήρεμες, αλλά αναπότρεπτες, περιμένουμε να γίνουν οι ρήξεις που απαιτούν χτίσιμο εκ βάθρων μιας διαλυμένης κοινωνίας. Ένα χτίσιμο δομικό σαν την ψυχή του διαταραγμένου ανθρώπου, που προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί με τη βοήθεια του θεραπευτή του. Νοιώθουμε θεραπευτές και θεραπευόμενοι ταυτόχρονα.

Ένα λιθαράκι κάθε μέρα, με λόγο, ακτιβισμό, σιωπηλιά, συντροφιά με την αναδυόμενη αίσθηση του εαυτού μας που είναι συντρίμια, όπως άλλωστε και γύρω μας. Όμως αντέχουμε και το 'χει το ριζικό μας να φέρουμε μια στροφή λίγων μοιρών του τροχού της ιστορίας που «έχει τσακίσει αρχαία οράματα», που προσπαθεί να μας βάλει στο περιθώριο, εμείς που είμαστε η κυρίαρχη δύναμη, που θέλουμε να επιτελέσει τώρα η εργατική τάξη τον ιστορικό της προορισμό.

Εμείς θα παλέψουμε γι' αυτό και θα νικήσουμε. Θα πολεμάμε και θα αγαπάμε. Αυτό μας φτάνει.

Ω εκείνο εκεί

το μαύρο σταυρωτό τουρκέτο

της βαρκούλας κατάμονο...

πετιέμαι κάπου απ' το λήθαργο

κι είμαι μούσκεμα ως το μεδούλι

βουίζει και αντιβουίζει το πέλαγος

κι εδώ είναι το λιμάνι...

Εδώ σ' αγαπάω...